

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζοχά
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

ΑΡΙΘ. **46**
ΦΥΛ.
ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

[illegible]

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝ
Μιά φορά στον Πρώταν της
ομορφιάς, Ελίας Γαβριηλίου
ουσιαστικά ένας νεαρός από το Κ
εντρύρι.
«Έχω ταλέντο, του είπτε,
«Γαβριηλίου και γοιτς πός κά
τέρη θα προσφέρω στο 'Ελπί
ράμματα.
«Ο Γαβριηλίου πού δέν άπλή
στα δέν τον, του είπτε από
πότε νέν προσέβαθεν
ουσιαστικά της 'Ασπασίως,
του έφερνε ένα δείγμα της έργου
του.
«Ο νεαρός έγινε κατηγορημα
τικός και την έπομπη έπαινε ο
Γαβριηλίου ένα δείγμα του.
«Άφρησ το να το διαβάσω,
είπτε, και θύ σού άναπνύσω.
«Υστερα από μερικά μέρες ο
Γαβριηλίου του έγραψε:
«Πραγματικά μπορείς πολλά
προσφέρεις στο 'Ελληνικό Γρά
μμα, αλλά δυστυχώς από τότε

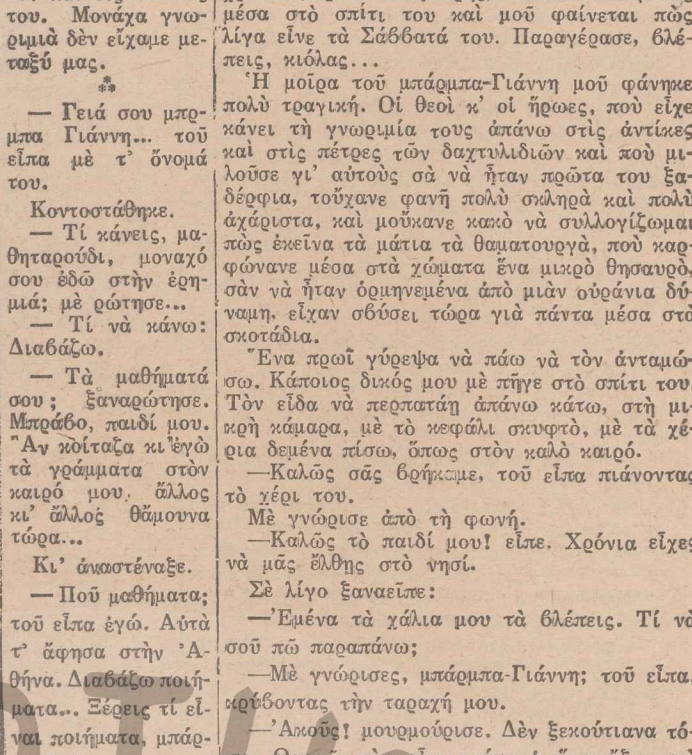
ΚΑΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

Η ΧΙΜΑΙΡΑ

[illegible]

πράγμα... όμως πάλι» εξήραχες τις πλάνες.
Μία στιγμή νόμισα πως δὴ μὴ τοῦ χάρις.
Δὲν εἶπε τίς πὺς αἱ εἰμαι τυχεροὶ κάποιο θρό-
νον καὶ ναύαρχοι; Ἐκείνος όμως δὲν εἶπε τί-
ποτε. Ἐβάζε στὴν τσέπη τοῦ γελήσιου τὴν
ἐντίκα, ἐστράφη βόρεια εἰς τὸν αὐτοῦ καὶ
προχώρησε. Εἰκάμε γίνεται αὐτὸ τότε καλὸ
φύλο. Εἰδὼς ὅτι λίγες μέρες θάνατο γὰρ
ἔμελλε νὰ προσβῇ τὸ μαρτύριόν μου.
Ἦταν γὰρ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἐνταῦθα ἐννοεῖται
πάντες ἀπορρίπτονται νὰ τελεθῇ τὸ πάλι. Μι-
τραθίσαν οἱ προσκυνῶντες καὶ τὰ κρῖνα νερά.
Ἐξάστει μετὰ τὸ πάλιν εἰς δειλινὸν. Ἦταν αὐ-
τοῦ πάλι, ὁ ἥλιος ἔσφαρτε ἀπέναντι ἐν χίλις
διαμήτρει ἀνύχα, καὶ μὴ φάνηκε οὐδ' αἶ-
σαν τὸ ἴδιον τὸ δειλινὸν ποὺ εἶχα γνωρίσει ἄ-
πέναντι τοῦ ὄρους τῆς ἀστροναύτας, τὸν παρ-
μόνα-Γιάννη τὸν Ἀποδοχόρα.

—Τὶ γίνεται αὐτὴ ἡ ψυχὴ; ὁπότερα κάποιοι
διδῶ μου, ποὺ ἤθελα νὰ με δεχθῶ.
—Ὁ παρμόνα-Γιάννης; μὴ εἶπε θάλασσα
ἔλα.

ποιον γυναικὸν μοναστηριακὸν ἢ πρὸς κτηνὰ ἀνέλεον, διπλαστὸν τὸ γινώσκον νερό. Ἄντι δὲν εἶναι ὡς καὶ ἀπὸ ἀσπίδος, γιατίι δὲ ἀποκρίνεται. Γιάννης κοροῦσι μὰ βοσκήν σ' αὐτὴν αἰὶ καὶ ὡς καὶ σὲ ἄλλα τόσα ἀκούει. Γένος, μὰ καὶ σκεπτικόν, σπυλιόμενον καὶ μετ' ἀνταπὸ πᾶθῶν, ἀλόνειν τὸ νῆσι αἰ' ἄνωσθ' σὲ ἄνω καὶ ὡς, τὸν δὲ ἐξέλειπες στὴν κοροφὴν τοῦ βοσκῶντος σπανοῦ καὶ βασισταῖ, μὰ δασοεικέλιν τὴν κακοτοπίαν μετ' ἡν σχεδονόμειν τὸν μαγοβόσκον, δὲ μὲν πάντα μετ' τὸ γένην τὸν κρίστο στὴν μέσῃ, ἔτσι ἀποκροῖσας μετ' τὸν ἰδῆς καὶ κάτω στὸ περὶ γινῆναι ν' ἀνακατόνῃ μετ' τὸ γονδρὸν τὸν περὶ πῶτα καὶ τὴν ἀμωβιδί, σέονοντα: παρῆξεν τὰ πόδια του. Ἐκεῖνο ποτὶ εἶναι βέβαιον, εἶναι δὲ ἡ γνωμοψία μὰ εἶναι καποῖο ἀπόδρομο, ποτὶ ἡ φύση ὁλοκρεῖ, λουσημένη καὶ ὁλοπαρακρινεμένη στὴν τὴν κάλλη τῆς σ' ἔνα κοροβόσκον ἦμα. Γ' αὐτὸ, ἔτσιος εἶνα, εἶναι βέβαιος.

Γιατὶ δὲ ἀπόκριται Γιάννης Ἀποκροῖσας, δὲ νοσε καὶ πᾶθῶν, ἔτσιος ὡς εἰπαρεν πάντα τὰ νοσῶν καὶ κατρηθῶν τὴν ρευστικὴν κοροβόλωση ὡς τὰ γαλατὰ ἀκοροβόλῃ. Ὅποιον ἔλῃ, ὅταν πῶθ' τὸ πρῶτο γινῇ, ἀπόκρινον τοῦ κοροβῶν καὶ ἔκρινε καὶ καὶ κινῆναι, ἔτσι καὶ αἰ' τὸ πῶθ', ὅταν στραγγιζοῦν ἀπὸ τὰ σπέννερα καὶ τὴν τελευταία κατασταλαστὴν τὴν βορρῆν, ὡπότε

κατακλινόμενος. Δεν
χει όμως τέχνη ά-
πάνω του». Κι έ-
δειχνε ύστερα κά-
ποιο γάλλο, τρι-
μένο νόμιμα σάν
παιδοδεκάρα, που
δεν τόπιανε το μά-
τι σου, κι έλεγε
πώς όσο άξίζει αυ-
τό δεν άξίζουν όλα
τά γουνα και τ' έ-
σφιμένα πούγε βροή
στη ζωή του. Πού
τά είχε μάθει όλ'
αυτά, αγράμματος
άνθρωπος όπως ή-
τανε; Είχανε να κά-
μουν στο νησί. Και
λέγανε μάλιστα πώς
στην Αθήνα πού ή-
γιναν τον έξανε ό-
λοι οι αρχαιολόγοι
και πώς μια σφα-
κιονταράτσησε μ'
έναν μεγάλο και
τρανό καθηγητή και
στο τέλος άφου
κάνανε συμβούλιο ό-
λοι οι σοφοί της
Αθήνας, του ρί-
ξαν δικιο του μισό-

μέσα στο σπίτι του και που φαίνεται πως
έλα εινε τα Δεσβάτα του. Παραγέρας, βί-
πει, μοιά...
"Η πόλη του μαμάρα-Γιάννη που φάνηκε
πολύ τραγική. Οι θεοί 'ε' οι ήρωες, που είχε
κάνει τη γνωριμία τους άπ'άνω στις αντί-
κες στις πέλες του θεαγυλίου και που μι-
λούσαν με τους αγγέλους από ήταν πο-
λύ δύσκολο, τότεςσαν οπεί πάλι σ'αλλά και τον
έχρηστη, και μουσανε και να συλλογίζω-
μαι εκείνα τα μάτια τα θαυματούργα, που κα-
φώνανε μέσα στο γόχματα ένα μικρό θραυσμά-
σαν να ήταν ορμημένα από μίαν ορβεία δι-
νομη, είχαν ούτως τώρα γιά πάντα μέσα στο
στομάτιο.
"Ενα προί γύφους να πάω να τόν άναγώ-
σω. Κάποιος βίος μου μέ πηγες στο σπίτι του
και τον περιεφύλαξε άπάντα κατό, στη
μυή κάθισα, με τα νεφρά μου, με τα χέ-
ρια κείνα πίσω, στον σπόν κατό μου.
—Κάποιος σές βέφωμε, του είπα πίνοντάς
του γάλας ούε.
—Μέ γνώρισε από τη φωνή.
—Κάλος το παιδί μου! Ελε. Χρόνια ει-
χες μέ ελθης στο νησί.
Σε λίγο θανάτισε.
—Εμένα τα γάλα μου τα βλάπτει. Τί να
σού πω παραπάνω;
—Μέ γνώρισε, μαμάρα-Γιάννη; του είπα
αφούτσαν την ταρσχή μου.
—Άκου! μουχούτο. Δέν ξεκοτύλινα τό-

τὸ ἴδιον πάντα γεωμένα-καλοκρήνη, τὸ καθ' ἕνα
 ὅπως-ὅπως βλαστοῖσι τὴν κατασκευὴν ἤλκυ
 καμμένην τὸν φελλοῦ καὶ δρόμο.

✿

Ἐβγαίνε γ' ἄντικει. Καὶ ἦσαν μοναδικὰ
 στὸ νησί. Πολλοὶ πασχίζανε γὰρ τοῦ πάροου
 τὴν τέχνην τὸν, κανένας ὅμως δὲν τοῦ θυγῆ-
 μοῦστος. Αὐτοὺς ἤξερε σποδίζῃ μετ' οὐρανό-
 ῳ καὶ μέρη μετὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ποταμῶν
 ποτ' ἄρτι μετὰ τὸν ψυλὸν τὸν ἄμω κατέβασαν
 ἔφεραν, ὅπως ἔλεγε. Μὰ δὲν ἦσαν μονὰς
 τοῦτο. Τὸ μᾶλλον ἦσαν ξεχωριστὰ μᾶλλον
 ὅπως τὸ μᾶλλον τοῦ γλάροῦ, ποτ' ἐξήχθη
 ψηφὰ μέσα στὰ κύματα τὸ ἀνίδεο ψυλὸν καὶ

πιο πολλά αυτός ο δόλος τους μαζί. Και
τους όμως δεν έλεγε τίποτε, κι όταν τον ρώ-
τούσαν γι' αυτή την ιστορία καμινάτου τον
άνθρωπο κι έβλεπε κονδύνα.

Τέτοιος ήταν ο μακάριος Γιάννης ο "Απο-
βοράδας". Όταν τον προσηγορίαζαν ήτανε,
όπως είπα, ένα κακοκαριαστικό δειλίνο συ-
κίοπο κομποριό φανογιόλι, υπαρκμένο με ά-
γριους βόθρους, που σπίνανε με άγρια περι-
φαιρία και μαζεφίζονταν στα κομποριένα
νερά από ζωντανό δρόκο. Έγώ είχα κατέβει
μαζί με κάποια καταιάδα όσο με βαστούσαν
τα πόδια μου κ' η καρδιά μου, ως τις χαμη-
λές κορυφές, που είχαν σπείρει το χιμά με
στόι σπλήνα, τον δρόστον κ' είχα μαζέψει από
απότοκες ερωτήσεις απ' τις αλυσισμένες παρ-
θενικές σκολιές, άγριοι-δολιέρες κι άπει-
ρες, αψηφάσαν τον κόνδυνο με το να ντύει πο-

—Ταράρα! παρθε, δεν έχει τ'—
—Ταράρα... του είπα—
—Και έγινε βέβαιος ο ερώτη-
μας— φηροσπομένο διδασκα-
—Βλέπεις καλά, του είπα. Δεί-
μονεύει—
—Παραδοσούλε! Έκ'ν' εκεί-
νός το κεφάλι του. Ποιητάδες, συ-
κούσι διόλου.—

Παραδοσούλε! Ο λόγος—
κατά τον φάσμα σ' ένα βουρνο-
ποστό, αμύλο, ποτό. Υστερά από
κάποιο που είπα, τα σπάρωνα άπ-
σπασμένα, τόνος τις φωνές πε-
λόγια τούτα, που γάμπευε τους πα-
ρθεύς βούτα, και πόες ποθίζουν γι'
την μη έκφραση υποθαλάσσια
στα σπάρωνα είκοσι, που άπαι-
στρον άδύνατο". Επειτα ο υέρος

[illegible]

ὅσα τοὺς ποταμούς καὶ τὰ ῥαῖα τῶν ποταμῶν καὶ τὸν κυνήγιον. Χίλιος ἄνθρωπος πορεύσας ἐν ἀποπροσάσει μισροῦ τὸν καὶ νὰ γὰρ χρυσεύοντα με πόδια καὶ με χέρια τὸν ἀμύμονα καὶ τὰ γλώττια. Τίποτε! Περνοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκύνθη καὶ ὀργισθη. Ποτε δὲν τὸν εἶδεν νὰ σπᾶν ἡ γὰ φρέξ. Κ' ὅταν ἐκύνθη δὲν ἐκύνθη τοῦ καίνου. Πάντα ἐπερξε καὶ πρὶός καὶ τὸν, νὰ τὸ τρίψῃ διακτῖμα με τὰ δύο τοῦ δακτύλου νὰ τοῦ εἶλῃ μὴ γρήγορον ματὰ καὶ νὰ τὸ παραχρῆστον τὴν τσέπῃ τοῦ γελειοῦ τοῦ. Ἔτσι ποτὲ δὲ βούλησε τοῦ καίνου ὁ γλῶσσος μῆος τὸν κίμα δίχως νὰ πρῶσθον ἀπάνου, τὸ νύκτας ἀπὸ χαρὰ τῆς περνοῦσῆς του, τὸ παρκαρῆστον ὁρῶντό του.

Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιροῦ τὸν χάνανε ἀπ' ἡμεῖς. Μαρμαρίζεις σὲ διαπύρι καὶ τραβοῦσιν στήν Ἀθήνα νὰ κἀνῃ τὸ ἐμπόριόν του. Λιγανὴ μάλιστα πὸς δὲν πᾶναι μονάχα τὸν Ἀθήνα. Πᾶναι καὶ σ' ἄλλα γησιὰ, ποτὲ ἔξω ἀπὸς τοῦς ἔχουνε καρφῶμα, καὶ εἰς φαχουλέων μοναχῶν, τὸν εἶτε ἀγρότες, γὰρ ἔνα κομμάτι φωνῇ, ἀπ' τοῦ ἀνέβησαν νὰ σῶντες ἄντιπες καὶ θησαυροῦς, ποὺ τοῦς μὴ σκοταῖσιλως ὑπὲρα σὲ κείνου; ποτὲ ἔβριμ

της παρθένου. "Τις τοιούτους λόγους" φάταε η μητέρα στο ίδιο μου το μάτι το καθολικό μου και μυσίονα περιέφρανε γι' αυτό. Όταν σκαφαλώνοντας με χείρα και πόδια βάρθηκε πάλι στην κορφή του δρόχου, έλατοθρα κα σε μαν' άγχαλι τα πέταρα, έδωκα κοντά μου τα λουλούδια, καθάρισα το μικρό κοιλτικό δίσκιο κι' άρχισα να διαβάζω άπρόσχετα κι' άνησυχα, χωρίς κι' έτσι να έξωο το γαστήρ.

Δίπλα στο δρόχο περνούσε ο δρόμος που ήγχε να στο χωριό, καμιά όσα μακρός άπό κεί. Άντίκρυ στο δρασάπλοστο δονού, σπαρμένο άπό πέδιμπα άσφραβία και θάμνους κι' άγνάθια, μονόχο σκολίδε πής κατοικίας που τη σκαφρόβαντα κούδινονέοντας τα κυρία τους τα γιδιοπρόδρατα, ψυχή δεν περνούσε την όρα κείνη και μονάχα κάποιους βουδός άγός άνέβαινα όδοντα άπ' της κορυφής των βράχων, ένας άγός άγριος, που τον άντικόδοποι και πού ένα δρασχό γαύγισμα παντρώδου, άπ' της πλάτης του δονού. Είχα κείσε, δίχως να το καταλόδα, το δίσκιο μου και μού φαίνονταν πού άνερεύομουνά μ' άνοχη τά μάτια κάποιο παρθένο δνιου.

—Γείά σου, καλό παιδί... με έξυπνεσε μιά φωνή.

ὅτι·
 Τὸν εὐχαρίστησα ὅσο μποροῦσα. Γιὰ μέν-
 το χάρισμα ἦταν φανερό ἡμετέρο καὶ δὲν μπο-
 ροῦσα ἀπὸ τοῦ κοινῶν τοῦ χαριῶ μου.
 Σκεπτόντο· εἶπετε εἰς λίγα. Ἀπὸ τοῦ ἔνα ἡ-
 ὅς ἐχει περυσίται. Ἀπὸ τ' ἄλλο μὴ Μιχαῆ-
 λ· Μιᾶς ἀνθρώπου, μὴ ἀλλοῦ, μὴ φθι-
 νούσας τὰ πᾶσιν ἄλγη· Χάι γὰρ γὰ
 Πάτερ· καὶ τὴν κἀνθε καρφίτσα νὰ μὴ θι-
 σῇ.
 Σὲ λίγῳ χωρίσθηκαν καὶ δὲν ξαναδοθῆκα-
 με πάλιν.
 Ἡ Μιχαῆλ μ' ἀποκρίθη πιστὰ ἀπὸ τότε
 στὸ μικρὸ νόημα τῆς Σκεπτόντος καὶ εἶπε στὴ
 γυνὴ ποὺ θαρροῦ πὸς ὅλοῦ, οὐ γὰρ εἶνε τότε
 ἡ ὥρα τῆς θραγῆν, γαυγίσαν φωνή, μὴ τότε
 εἰσθῆν πᾶσα στὸ καλοκαίριαιόμο ἁπλοῦχο, τὴ
 μακρινή φωνὴ τοῦ ματῆμα Πάτερ·
 —Σύνερα, πᾶσαν ἄλγη...
 Κί' ὅσο ἀπὸ τοῦ μακρίτου ὁ ματῆμα Γιάν-
 νος ὁ Ἀποστόλος· χαρίζοντάς μου μὴ Μι-
 χαῆλ, δὲν εἶπε τίποτε περυσίτο στο
 τὸν ἀπ' τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν καλὸν τὸν
 ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ΤΟ ΑΓΡΙΜΙ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΝΟΥΪΤ

Όπως γράφαμε με την εναρκτή του θέατρο της «Ανδρεάδα», η κομωδία του Σαίξπηρ «Πολύ κακό για τίποτα» δεν κινείται παρά γύρω από το πρόγραμμα του θεάτρου της όδοι 'Α' Σεπτεμβρίου και να τον η «Ανδρεάδα» ανέβασε άλλο την περασμένη εβδομάδα.

Το καινούριο έργο δεν είναι από τα συνηθισμένα έργα που ανεβαίνουν τα καλοκαιρινά θέατρα από μόνοι τους σκοπούς είτε πώς να τρέφουν το κοινό. Το «Αγρίμι» του 'Αντουάν είναι ένα πρωτότυπο έργο που παρουσιάζει τις ίδιες δυσκολίες «κατανοήσιμες» τόσο οι μέγιστοι όσοι ηθοποιοί, όσο και οι μέγιστοι του κοινού.

Το έργο αυτό έχει σκληρή πραγματική δυσχερέστες και τύπους που ζήτουν ηθοποιούς «με κόπο».

Και το ανέβασμά του είναι αναμφισβήτητο στο ενεργητικό της εκλεκτής καλλιτεχνίδας, που ίσως παρα το συμφέρον της επιχειρήσεώς της, έχει βάλει πραγματικά να δώσει στο ελληνικό κοινό κάτι το εκλεκτό και το άνωτερο.

Η υπόθεση του έργου, πραγματικά κι' αυτή πρωτότυπη, γυρίζει γύρω απ' ένα κορίτσι, την Τερέζα Τάουν ('Αγρίμι), γόνα μιας ευγενούς οικογένειας μουσικών της «αυτοκρατορίας». Το κορίτσι αυτό ερωτεύεται ένα πλούσιο πιανίστα, που σε λίγο θα γίνει γυνίκα του. Στο παλιό άγνωστο του μέλλοντος συζύγου της, ανάμεσα απ' την πολυτέλεια, τα βαρέα έπιπλα, τα βιβλία, τους κήπους, το «Α γ ρ ι μ ι» σκέπτεται τη δική του ταπεινή καταγωγή, τις βροχικές σχέσεις της μητέρας της με τον πιανίστα Γκοστάι και τον χαλαρή χαρακτήρα του πατέρα της. Κι' ενώ όλα κι' όλα μέσα την αγαπούν, αυτή νομίζει πως την περιφρονούν και θέλει να το ορκιστεί. Μό ο πλούσιος μέλλον άντρας της, όταν το πληροφορή-

ται βάζει τα κλάματα και τότε το «Α γ ρ ι μ ι» βλέπει πως είναι κι' εκείνος σαν τους άλλους ανθρώπους που έβρεξε και άνοιξε τον ή ετύχισε τον δέν είναι παρά ένα σύμπτωμα του φαινομένου που ο πλούσιος μονάχα το εξασφαλίζει. 'Αλλάζει τότε το «Α γ ρ ι μ ι» γνώμη κι' απορροφεί να μείνει. Μά όχι για πολύ καιρό. 'Ο πατέρας της πάει και την βρίσκει για να της πει πως ο Γκοστάι, ο έρωτας της μητέρας της, θα φθάσει σε λίγο στο άρχοντικό του Φλοράν, για να τον συστήσει, επειδή του περνά η ιδέα πως άγροσος την Τερέζα από τους γονείς της.

Ο Γκοστάι όμως δεν επιτρέπει να του σιωπήσει τον γιό, που τον απορρίπτει η ίδια και οι άνθρωποι του Φλοράν. Έτσι φεύγει μαζί με τον πατέρα της Τερέζας.

Το «Α γ ρ ι μ ι» όμως βρίσκει πως δεν μπορεί να ζήσει μέσα στο περιβάλλον του Φλοράν. Κα μιά μέρα που κοιμάται τη νυχτερίδα της εσθίται, από κούβεντα σε κούβεντα με τους συγγενείς του μέλλοντος συζύγου της, πείθεται πως αυτή δεν είναι πλασμένη για να ζήσει στο στενό και ήρεμο περιβάλλον του Φλοράν. Κι' εγκαταλείποντας πλοήγη και άνηπα, φεύγει για τον δικό της κόσμο, σ' ένα ξεχωριστό μέρος απ' αυτόν!

Ολόκληρο το έργο γυρίζει γύρω από τον τύπον της Τερέζας, που δυσκοινομένης ή κ. 'Ανδρεάδα διέπλεσε εξαιρετικά επιτυχώς, κι' αυτό και δικαία εγχειροποίητο. 'Αλλά και οι άλλοι ηθοποιοί ερμηνεύουν άξιολογα πλάι της τους ρόλους των. 'Ο κ. 'Αποστολίδης, ως Φλοράν, ο κ. Μαρίδης ως Γκοστάι καθώς και η κ. Σαβίνα στον ρόλο της κούκουρας.

Γενικά το έργο άσος στο κοινό και μοιροί κάπως ασυνήθιστο και βρεθεί, άσφαλώς δε έχει καλλιτεχνική τύχη του προηγούμενου του.

Η ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Πρό τινων ημερών τὸ ἐν Σόφρ τιμήμα του Λυκείου τὸν Ἑλληγίδιον, τὸ ὁποῖον εἶνε σοβαρὰς παραγὰν πειραματικῆς ζωῆς τῆς νέου, ἀργύρουσαν ὡραίαν ἐκπαιδὸν μετὰ τὴν συμπαρέα τὸν ἐκλεκτότερον καλλιτεχνικὸν στοιχείον τοῦ τόπου. Μεταξὺ ἄλλων ἐνεργάσαν καὶ σπουδὴν πλαστικῶν εἰκόνων πομπῶν ἀπὸ τὴν παλαιὰ συμμαχίᾳ ζωῆ, ὅπως αὐτὴ διεσώθη ἀπὸ τοπογραφικὰ καὶ ὡς ντοκουμέντα. Ἀνορτα κορίτσια τῆς Σόφρας εἶνε μίαν γραφικὴν ἀναπαράστασιν περὶ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν παλαιὰν Σόφρον. (Φωτογρ. Χ. Κοκκίνου)

ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΤΙ:

«Ενὶ ἀπεφασμένη τὸ κλειόμενον τοῦ ἡεροκῆ, τὴν Κυριακὴν τὸ βράδι οἱ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀλλοτρίου γυναικός.

Εν τῷ μετὰ ὅμως ἡ μετὰ δις Πίνα ἀντιγράψαν, ἡ κ. Σοφ. 'Ισχυροῦ καὶ ο. κ. 'Ορ. Μαρκεῖς ὑπεργραφὴν συμβόλων μετὰ κ. Μανδρινῶν, ἡ δὲ δις Πίνα Ντάβου ἐκείσε συμφωνία μετὰ τὴν διὰ δόξα Κοκκίνου-Μαυρέα. 'Οσον δὲ γὰρ τὸν κ. Π. Οικονομῶν, λέγεται ὅτι δὲ μεταβίβησιν τὴν ἀποστολήν γὰρ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν συγκροτῆς τῆς κ. Μ. Κρεβατῆ. Πότῃς ὅμως τίποτε ἀκόμη δὲν εἶνε βέβαιον καὶ οἱ ἡθνοποιοὶ τοῦ ἀπαιτοῦ βρίσκονται εἰς διὰ κῆρον ἀνασφάλαν.

Στὴν προεμίαν τῆς Ἀνδρεάδα ἐνὶ ἐπιτελείᾳ τοῦ «Αγρίμι» ἔκρινε τὴν ἐπιτελείαν τῆς οἰκουμένης ἐνὶς πραγματικῶν ἀγρίμων.

Ἐπρόκειτο περὶ μίαν κομωδίαν ἐκπομπῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸς Σπέντες.

Ἡ πλάτεια τοῦ Μεταφωγίου τὰς μεταμεσονυκτίους ὡς ποῖται ἀντιπροσώπων διὰ τὰ μικρὰ θεατρικὰ... σκηνή.

Μιά μπουλαρίνα τοῦ Σαχαρῆ, εἰς πείρῃς πολλῶν θαυμαστῶν τῆς ἐπιτελείας νὰ σπουδῇ τὰ μαλάκια τῆς με... γερὰν, ἐνὶ κῆπος ἐπιθεωρησιουργῶν ἐν τῷ ἐκείσε συμφωνία μετὰ τὴν διὰ δόξα Κοκκίνου-Μαυρέα. 'Οσον δὲ γὰρ τὸν κ. Π. Οικονομῶν, λέγεται ὅτι δὲ μεταβίβησιν τὴν ἀποστολήν γὰρ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν συγκροτῆς τῆς κ. Μ. Κρεβατῆ. Πότῃς ὅμως τίποτε ἀκόμη δὲν εἶνε βέβαιον καὶ οἱ ἡθνοποιοὶ τοῦ ἀπαιτοῦ βρίσκονται εἰς διὰ κῆρον ἀνασφάλαν.

Στὴν προεμίαν τῆς Ἀνδρεάδα ἐνὶ ἐπιτελείᾳ τοῦ «Αγρίμι» ἔκρινε τὴν ἐπιτελείαν τῆς οἰκουμένης ἐνὶς πραγματικῶν ἀγρίμων.

Ἐπρόκειτο περὶ μίαν κομωδίαν ἐκπομπῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸς Σπέντες.

Ἡ πλάτεια τοῦ Μεταφωγίου τὰς μεταμεσονυκτίους ὡς ποῖται ἀντιπροσώπων διὰ τὰ μικρὰ θεατρικὰ... σκηνή.

Μιά μπουλαρίνα τοῦ Σαχαρῆ, εἰς πείρῃς πολλῶν θαυμαστῶν τῆς ἐπιτελείας νὰ σπουδῇ τὰ μαλάκια τῆς με... γερὰν, ἐνὶ κῆπος ἐπιθεωρησιουργῶν ἐν τῷ ἐκείσε συμφωνία μετὰ τὴν διὰ δόξα Κοκκίνου-Μαυρέα. 'Οσον δὲ γὰρ τὸν κ. Π. Οικονομῶν, λέγεται ὅτι δὲ μεταβίβησιν τὴν ἀποστολήν γὰρ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν συγκροτῆς τῆς κ. Μ. Κρεβατῆ. Πότῃς ὅμως τίποτε ἀκόμη δὲν εἶνε βέβαιον καὶ οἱ ἡθνοποιοὶ τοῦ ἀπαιτοῦ βρίσκονται εἰς διὰ κῆρον ἀνασφάλαν.

Στὴν προεμίαν τῆς Ἀνδρεάδα ἐνὶ ἐπιτελείᾳ τοῦ «Αγρίμι» ἔκρινε τὴν ἐπιτελείαν τῆς οἰκουμένης ἐνὶς πραγματικῶν ἀγρίμων.

Ἐπρόκειτο περὶ μίαν κομωδίαν ἐκπομπῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸς Σπέντες.

ΚΑΙ ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΝΥΧΙΑ ΤΗΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΣΤΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ένας φτωχός μηχανικός, ο Φίλιπ, αγάπησε την κόρη του μεγαλοπρεπούς Ντορλάν, έναν όμως την ηγήει εις γάμον ο πατέρας της τον πείθει να μην άνωίγει και το συνηθέ, αν πραγματικά την αγαπά, να φύγει απ' το Παρίσι. Γιατί από μεταξύ ο μεγαλοπρεπής είχε χάσει την περιουσίαν του και ήθελε να πορτρέτη την κόρη του μ' έναν πλούσιο που δὲ της εξασφάλιζε μια καλή ζωή. Είπε όμως στην κόρη του ένα φέμια: Πώς ο Φίλιπ την ήθελε για την προίκα της. 'Αργότερα ο ξεπεσμένος τραπεζίτης πεθαίνει και η κόρη του 'Ελιάν απορροφεί να πάει ως κυβερνήτρια σε κάποιο σπιν. 'Ο φτωχός μηχανικός με τον πόνο στην καρδιά πάει στο Μαρόκο κι' ύστερα από καιρό παντρεύεται την 'Ιριν Μορέν. Ένα άγοράκι γεννιέται, μα αργότερα η 'Ιριν άρρωσταί.

Ο γιαντρός κούνησε το κεφάλι του σκεπτικός. — Ξέρετε τί πρέπει να μάθετε; Ότι το παιδί σας δεν μπορεί να φύγει για εκεί κάτω αν δεν συνέλθει τελείως.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει δά περιμένο, γιαντρε.

— Καλά. Θά χρειασθῇ να τον πᾶτε στην έξοχή μόλις μπορούμε να τον μετακινήσουμε... σε βουνό μάλλον. Και να μείνει εκεί τουλάχιστον τρεις μήνες!

— Τρεις μήνες; Μά μου είναι άδύνατον να παραμείνω στην Γαλλία τόσο καιρό. Δεν δά μπορούσα άραγε να τον έμπιστευτώ σε κάποιον που να του είναι άρρωστο-μένος.

— Και γιατί όχι;

— Ο Μισέλ. Έχει μια γρήγα νταντά που τον λυτρεύει.

— Τι ήλπιζες είναι αυτό το άτομο;

— Έ... πᾶνω από πενήντα έπονομήποτε. 'Ο έπιστήμιων έμεινε σκεπτικός για λίγα λεπτά.

— Δεν έχετε άνάσσει σε τίς ννοημίες σας καμιά γυνίκα να, που άγαπά το παιδί σας όσο και η γρηά νταντά του;

— Ο Φίλιπ κούνησε το κεφάλι του άρνητικά.

— Γιατί, εξακολούθησε ο γιαντρός, αυτό άκριβώς χρειάζεται στο παιδί σας... Του χρειάζεται ιστορία... άλλα ιστορία ένθους αισιόδης έμως, ναίτα, θέλει μια νεά άρωα, γαμιά ένθους αισιόδης κα καινούνη να τον περιποιείται!

— Μά... — Ναί, ναί, έέρω, δά μου πᾶτε ότι η γρηά νταντά που έχει όλα τα προσόντα, ότι ο γιαντρός σας την έχει ανήλθει, πως την άγαπάει, κλπ. κλπ. Δεν άρκουν έμως δυστυχώς αλά. Οι ήλικιόμνοι δεν μπορούν να καταλάβουν δά παλιά... Δεν έχουν την άπαιτητή έκείνη ύπομνη, την γλυκύτητα που δίνει χαρακτηριστικό της νεότητος.

Κάθε καλοκαίρι, για να προσφύλλω στο παιδί του Φίλιπ τὴν ξανανηχτικῆς ζῆστος τοῦ Μαρόκου, ο Φίλιπ τὸ πᾶναι στην Γαλλία και εκεί, άφού πρώτα έπέλεξε στην έγκατα τόσας του, τὸ έμπιστευόταν στην γρηά νταντά του και έπιστρεψε στὸ Ρεζ, όπου τον καλούσαν οί ύποβόσιος του.

Δυστυχῶς έμως ο Μπέλ, ίσως από κληρονομία της μνήσας του, ήταν πολύ άδουνατης κράσους και άπαιτούσε έξακολούθητικές κα προσεκτικῆς περιποιήσεις.

Στο τέλος ένός καλοκαριού, ο Φίλιπ, σύμφωνα με τὴν συνηθεία του, ήρθε να πάρη το παιδί του. 'Απ' τὸ χωριό τὸ ὡδήγησε στὸ Παρίσι για νὰ καθήση ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ κάποιος δουλειᾶς πρὶν φύγη για τὸ Μαρόκο και ἐκεῖ το παιδί έπᾶσε βαρεῖα άρρωστο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

— Λοιπόν, πῶς πάει ο άρρωστός μας τώρα το πρᾶ;

— Λιγόνι καλλίτερα γιαντρε.

— Άναπαύθηκε καλῶς τὴ νύχτα;

— Ναί, γιαντρε... Κοιμήθηκε ήσυχα και χωρίς ἐκτάσεις.

— Θαυμάσια! Θαυμάσια!

Ο άλκρετός έπιστήμιων έσκυψε πάνω στη σάα—λόγκ όπου ήταν έσπαμμένο τὸ παιδί. "Ήταν ἡ τετάρτη μέρα που τὸ σήκωσαν απ' τὸ κρεβάτι ύστερα από τριών ὡδωμόων άρρώστια. Τά μαγουλάκια του ήσαν χλωμά—λωμά άκόμη και τὰ ματάκια του στεφανομένα με δερματὸς μαύρους κύκλους.

— Είναι εὐγενικό ἐκ μέρους σου νεαρό μου, να θέλεις να γίνης γρηγορά καλῶς ἐπὶ ο γιαντρός με γλυκεῖα φωνή, χαδῶντας ἀπᾶν με τὸ χοντρό ροζιασμένο χέρι του τὸ κεφάλαιό του Μπέλ.

Κότταξε τὸ βελτιον τῆς θερμοκρασίας τοῦ άρρωστού, μέτρησε τὸς σφυγμούς του καί έθεσε μερικῆς ερώτησεις ἐπὶ τὸ νοσοκῆμο ποὺ έστρεφε πλάτος.

Ο Φίλιπ παρακολουθοῦσε με άγωνία τίς κινήσεις τοῦ γιαντρός.

— Θαυμάσια! Ψιθύρισε ο γερωντάκος άμα τέλειωσε τὴν εξέτασί του.

— Πᾶς τὸν βρίσκετε γιαντρε;

— Καλλίτερα! Πολύ καλλίτερα! Μπορεῖτε νὰ ήσυχάζετε! Βαίνουμε ταχέως πρὸς τὴν άνάρρωσιν.

Ύστερα άφού έγραψε τὴ συνταγή του, ερώτησε στερεόπρεπτος πρὸς τὸν μηχανικόν: — Κα κατοικεῖτε στὸ Μαρόκο, έίπατε, κῆρι;

— Μάλιστα, γιαντρε, στὸ Φέζ.

— Σκοπεῖτε νὰ ξαναπᾶτε γρηγορά;

— Καί βέβαια, λόγω τῶν ἐργασιῶν μου,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII.

Προχωρώντας στὸ πεδῶριο καί πολυτελέστατο χῶλλο τοῦ 'Οτέλ Μάξτεικ, ἡ 'Ελιάν ήταν βαρεῖα συγκινημένη.

Θά τὰ κατάρρευσε άραγε νὰ προσληθῇ ἐπὶ τέλους; 'Η θά ξαναγορίζε χωρίς ἀποτέλεσμα σπῆτι της; Άνωριότητα με ά γνῶν.

Κι' αὐτὴν, βλέποντε, εἶχε καταστήσει ζήτημα βασικῆς ἀνάγκης τώρα τὰ νὰ βρῇ δουλειά. Στὸ τραπέζι της τῆς έμεινε ἡ λήστα χρηματα άκόμη, ποὺ δὲν εἶχε έφταναν οὔτε τὴν σπιτινοοικονομὰ νὰ πληρώσει σὲ δέκα μέρες ποὺ τελείωσε ο μήνας.

Αν ὡς τώρα, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πεθάνει ο πατέρας της, εἶχε κατορθώσει νὰ συντηρηθῇ, αὐτὸ ὀφειλετο ὅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὴν εξαίρετον κυρά-Πιουλέ. Γιατί τὴν βοηθούσε ὅχι μόνον ήθικὰ με τίς συμβουλές της καί τίς παρηγορίες της, ἀλλὰ καί χρηματικά πολλές φορές, προσπαθώντας με βοηθὸ τὸ ἀλάνθαστο γυναικεῖο της ένστικτο καί τὴν καλή της καρδιά, καί μὴ πληγῶνῃ τὴ νεά με τὴν βοήθειά της καί νὰ τὴν κᾶν νὰ ξεχνᾷ τὴν πραγματὶ της κατάστασι.

Ένας γκροῦμ τοῦ ξενοδοχείου προχώρησε πρὸς τὴν νεάν:

— Τι έπιθυμεῖτε, δεσποινίς;

— Έρχομαι γὰρ τὴν νεάν.

— Τὴν άγγελία, συνειληρώσε αὐτός, μετακινώντας ἀπὸ τὴν δουλία της καί τὸ σερνὸ ντομόδι της τὴν άλήθεια. Δώστε μου τὸ νομόα σας καί τὴν διεθνοῦν σας, παρακαλῶ.

Άμα σημειώσε σ' ἑνα κανὼν τίς πληροφορίες ποὺ τοῦδωσε ἡ κόρη τοῦ πρώην τραπεζίτου εἶπε:

— Έχετε τὸν αριθμὸ 39.

— 39; ἐπανέλαβε ἡ 'Ελιάν χωρίς νὰ καταλάβῃ.

Αὐτὸν τὸν αριθμὸ, θ' ἀνέβητε στὸν πρώτον δρόμον, στὸν αριθμὸ 3. Έν τῷ μεταξύ δ. μως μπορεῖτε νὰ καθῆσθε δεσποινίς.

— Ναί, 39. Άμα θ' ἀκούσετε νὰ καλοῦν αὐτὸν τὸν αριθμὸ, θ' ἀνέβητε στὸν πρώτον δρόμον, στὸν αριθμὸ 3. Έν τῷ μεταξύ δ. μως μπορεῖτε νὰ καθῆσθε δεσποινίς.

— Καί βέβαια, λόγω τῶν ἐργασιῶν μου,

— Μάλιστα, γιαντρε, στὸ Φέζ.

— Σκοπεῖτε νὰ ξαναπᾶτε γρηγορά;

— Καί βέβαια, λόγω τῶν ἐργασιῶν μου,

— Μάλιστα, γιαντρε, στὸ Φέζ.

— Σκοπεῖτε νὰ ξαναπᾶτε γρηγορά;

— Καί βέβαια, λόγω τῶν ἐργασιῶν μου,

ΜΑΖΝ ΜΕ ΤΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΡΑΚΤΙΚΟ ΑΦΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΝ. ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΑΜΟΚ

Έχετε άκούσει για τὸ 'Αμόκο; Είναι κατὰ τὸ φρεσκασιό, τὸ ἀπερίγραπτο, ποὺ εὐτυχῶς συμβαίνει μόνον κάτω απ' τὸν ήλιο τὸν Τροπικόν.

Κατὶς γρηγορά καί ἄποκοφοι σκαρτίζουν σὲ ὅλο τὸ χωριό. 'Ο άρχηγός, ὁ καμπαύ, ἔχει άρρωστή, στὴν μεγάλη ἑθνη καμπαύ, ἀπὸ κοῦμον ἡμπαῖ, καί τὴν χρεῖα μὴ μανῖν. 'Ο συναγεμῶς ἀπὸνεται σὲς καλῶδες καί σπῆν ὑπαίθριον γύρω.

Οἱ κῆποι ἀπὸν δὲ ἀκούονται συχνὰ καί ἀναγνῶνται ἐξαιρετικῶς συγκινητοῦσες ἰθαγενῶν, μεγάλα γεγονότα, αἰφνῆδια δυστοχηματα, για τὰ ὅποια καλῶνται ὅλοι εἰς βοήθειαν.

Μήπως ἐπισσε καμιά πυκαῖα; Άγρότες καλῶς δοῦδεται καί τρέχει εἰςδρόμους, δάζοντες καί κῆνινο δούσι δούσι μπουτά του; 'Η μήπως κανένα παιδί έπᾶσε σὸ ποτάμι;

Άνδρες καί γυναικες μαζεύονται με άγανία στὸ τᾶλιν-άλιν, στὸ «μπαῖον», τὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ. 'Ολοι ρωτοῦν:

— Τι είναι; Τι συμβαίνει;

Ένα κορίσι έρχεται τρέχοντας απ' τοῦς ριζῶνες, οἱ μαστὶ του ἔχουν ἐκστασή ἀπὸ τὸ γέλιο, καί τὸν συνοχεῖται σὲ τρέξιμο, καί πᾶει τὴν εἰνα γελάτα λῆσες ἀπὸ τὸν δάτα ἰσὺν ἐξοῦσε εὖς τώρα. 'Ολα σερλιάζουν:

— Άμκο! Άμκο!

Οἱ ἄλλοι αὐτοὶ ποὺ ἔρχονται, ρωτοῦνε με φέισιν:

— Άμκο! Άμκο!

Κι' ὅλοι μαζί τρέχουν ποδὲ τίς καλῶδες. Οἱ γυναικες, τρομοκρατημένες, ἀπᾶνουν στὴν άγγελία τὰ μοῦα τους, καί φεύγουν. Οἱ άνδρες τρέχουν νὰ δολοφονή με σκαπνῆς φτυὰ καί δίχλας. Άγριες φωνῆς ἀντηχοῦν σὲ ὅλο τὸ χωριό:

— Άμκο! Άμκο!

Καὶ ἀπὸ μακριὰ, πέρα απ' τὸ ἄλιν-άλιν τὸν φρονιμῶν καί τὸν μετανάστη, πέρα απ' τὸν φράχτη, με κῆνινα καί μαβία λυλοῦθια ποὺ σημειῖται τὸ χροματιστὸ σῆνο τοῦ δρόμου, εἰσάγει σὸν τῶν ἄνεμο ἡ ἰσὺ ἀπὸ ἑνὸς ἄλλου φωνῆς ποὺ φαίνεται σὸν ἐπικλήσεις καί σάν βογγητά:

— Άμκο! Άμκο!

ΣΑΦΗΝΙΚΑ ΤΡΕΛΛΑ

Ἡ τρομερή λέξις οἶζε τὸν αέρα με ἀνατρεχλῆς φωνῆς. Μία δυστυρία ἐπᾶνσε σὲ ὅλο τὸ χωριό.

Άμκο! Ἡ ξαννιά τρέλλα, ἡ μανία τοῦ χαλῶν-άλιν, τὸ μεβῆ τοῦ αἵματος, ἡ φρενίτις τοῦ σκατοῦ.

Άπὸ καιροῖς εἰς καιροῖν, ο άμεικτος ήλιος τὸν Τροπικόν καί τὴν κτηνώδη αὐτὴν νανίαν νὰ ξεσπάσῃ. 'Ο ήλιος, οἱ εἰσῶδες πυρετοί, ὡλες μυτηροῦδες αἵτες ποὺ γεμίζουν τὴν φρενὶ με πᾶνω καί μελωδία, ποὺ προκαλοῦν μίαν ἐκτόραστη δίνα ἐκδύσεως. Ένεν πᾶνω λυγροῦ ἀπὸ κάποιο δάρος τρομερό, ἀναστατώνουν κάποτε τὰ λογικά τῶν ἰθαγενῶν, ἐξάπτουν καί τυφλώνουν. 'Ο άνθρωπος παρασφύεται σ' ἑνα στρεβίλον παραφροσύνης, δὲν βλέπει παρὰ αἶμα, καί θέλει νὰ σκοτῆν διαρκῶς.

Άρᾶς τὸ μεγάλο μαχαίρι ποὺ χρησιμοποιεῖται σὲς ἐργασίας τοῦ άγροῦ, ἡ «φωλ», ἑνα μακρὸ φειδωλὸ στιλίδι, καί ριχνεται ἐπᾶνω σὲ ὅλους δούσι βόλινες μπουτά του, καί χρεῖα, σφάει, σκοτῖνει, κι' ὅσο περισσότερο αἶμα βλέπει νὰ χύνεται, τόσο γίνεται πὺ θηριώδης καί τρέχει, νὰ βρῇ ἄλλα θήματα, φίλους κι' ἐχθρούς δούσι συναντήσῃ. Ἡ τρέλλα εἶνε ἐξαισθητικὸς δόρυμος.

Ἡ καμπαῖν ἀπὸ ἑλῖα μαμπαῖ ἐξαισθηθεῖ νὰ σκορτῆς τοῦς ἐπικρατοῦς ήλιους τῆς καί ὅλοι φεύγουν, σπᾶνίζοντας:

— Άμκο! Άμκο!

Αὐτὸς δὲν ἐνοανγνῶνεται πᾶ κανένα καί ὁμᾶ ἐναντίον της με σκονομένο τὸ μαχαίρι, φωνῆς φρενῆς καί τρέχων. Ἡ νεά γυνίκα, σπᾶνίζεται, έέρει πᾶς δὲν μπορεί πᾶ νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον, κᾶνεται τὰ μάτια. Περνάει μὴ στιγμή, διδ. Ἀλλὰ δὲν εἰσθάνεται

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a vertical crease down the center. A small, dark, irregular mark is visible near the top left corner. The left edge of the page shows the binding of the book, which appears to be made of a dark material, possibly leather or cloth.

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΝΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΟΝ ΑΓΚΩΠ

Μπέρνα Σω

Βρισμένο σ' έκανα γιαβροδμ μεταφραστή σαν Γουσουρούμ σε ξένα καλαμπούρια μά τώρα τά σε πώ χρυσό γιατί περνάς και Μπέρναρ Σω σε σάτυρα καινούρια.

Πνέμα σου κλέβουν και ζουμ οι φωτογράφοι μας γραμμή σε πρώτη ευκαιρία Σάν Βαγγελίντ μααζι με Σακελλάριος μαζί που λέγετ' έταιρία

και κάνανε προχτές γραφή Λα κ ε ρ δ ο π ο ύ λ ο υ και αυτοί σε περιοντικός τους *Εκεί σε «γ έ λ ι α ε ι δ ω ν ε ι δ ω ν» που γέλοια είναι ειδών αηδών και Ικαίρος κακός τους.

Η ΜΑΡΙΑΜ

ΠΑΛΗΝ ΣΑΤΥΡΕ

Η 'Ελενιώ

*Η τρελλοκόρη 'Ελενιώ, της γειτονιάς της το καμάρι, κλείνει το μάτι σ' ένα νεύο, και σ' ένα γέρο ξεκουτιάρη. *Ο νεύος της δείχνει άγκαλιά με ρόδα, νεϊάτα και γλυ- [κάδες- κι' ο γέρος κάτασπρα μαλλιά μά και πολλούς — πολλούς [παράδες. Κι' αυτή το νέο μιά θωρεί-

και μια το γέρο ξεκουτιάρη, μά και τους δυο τους λα- [χταρεί και θέλει και τους δυο να [πάρη. Κι' έτσι το γέρο μιά φορά παιτρεύεται η 'Ελενιώ, παίρνει του γέρου τον παρὰ, μά δεν αφήνει και το νεύο !

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Τολμηρές έρωτήσεις

Μετά τον Σωκράτη και έν συνεχεία των επισκέψεών μας προς τους διασημότε- ρους συγχρόνους "Ελληνας έπισκεφθήμεν τον Λόρδον Βύρωνα, διαπρεπή επιθεωρη- σιογράφον και έκλεκτον στι- χοπλόκον. Τον συναντήσαμεν λιαζόμενον εις τι παρὰ την καμπην της Λεωφόρου "Ολ- γας βάθρον. 'Αμέσως του ζητούμε συγγνώμην διά το άκατά'ληπτον της ώρας (ήτο

μεσημέρι και ίσως να ήθελε να φάη ο άνθρωπος) και του άπευθυνόμεν μίαν και μόνην τολμηράν έρώτησιν: — Πόθεν ένεπνεύσθητε και έγγραψατε το περίφημον έρ- γον σας «Δόν Ζουάν»; — 'Από τους τοολιάδες και τους νεαρούς που κρύβον- ται κάθε βράδυ στις φυλ- λωσιές που είναι δόλγυρα στον άνδριάντα μου, μάς ά- παντά.

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

Όριστική διάλυσις

Ρε θήλυ σκάρτο κι' άπεγτές στο ραβασάκι σου προχτές φράσεις ξεγηθήκες μπηχτές ύπούλως κι' άσυστόλως. Με κόλπο που δεν άστοχει τούτέστιν δάκρυα... βροχή και μου ζητάς... άνακαωγή σαν ήττημένος στόλος.

'Αλλά ρε σύγγρονε πασσα ό μάγκας τέτοια δεν μασσά καθ' ό τι φίνα το φουσά στην πιάτσα μας άρσκούντως κι' έχει μικρές άνευ φειδοϋς που τους πονεί γι' αυτόν... ό δους και καθ' έκάστην στάς ύδοϋς φωνάζουν όλες : Ποϋντος.

Γι' αυτό λοιπός και σ' άνηφώ και πριν άποκαταστραφώ στο Μερσάκι θ' άστραφώ που με νογά για βλάμη κι' αν μου ξανάρθης μουλοχτή αντί γι' άγκάλη άνοιχτή ό Γιάγκος θε να σε δεχτή με άνοιχτή... παλάμη!!

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ

Της εβδομάδος τά συμβάντα

— σ' αυτή τή στήλη πάντα

ΡΑΔΙΟ-«ΕΥΡΩΠΗ»

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. — Τά πλοία μου βυθίζουε τά ...φι- (λικά μας κράτη

χωρίς να κάνουν κράτει Με γενικην έντύπωσιν, αν κι' έσφαλμένην, μίαν ότι μπορουν να κάνουνε στον στόλον μου ζημίαν άφου τό ξέρουν πρό πολλου ός κι' άλλοτε τό είτα πώς μ' όλα ταϋτα κάνουνε μες τό νερό μιά... τρύπα!

ΜΟΣΧΑ. — 'Επεδεινώθη κατ' αυτάς τό μένος μας (άκόμα κι' εις τάς σφαγάς δεν τίθενται τελεία οϋτε... κόμμα συντόμως θα μεταβληθή ή χώρα μας σε... στέπη! 'Επίσης δε εις τάς σφαγάς δεν έχομεν άργίας Καθώς δε παν τά πράγματα κι' ό κόσμος όλος βλέ- (πει

δπερ καταπολέμησιν δηλαϊ της άνεργίας εις όλη μας την χώραν Διότι με τους σκοτωμούς, σκοτώνουμε την... ώραν!

ΠΑΡΙΣΙ. — 'Αεροπλάνον έπεσε στην γήν — όχι (στον — λότον

κι' έκ νέου έθρηνήσαμεν και νέον μας πιλότον διότι πλείστα έγιναν μέχρι στιγμής συντρίμια στα δάση, και στις θάλασσες και εις τά... καλντε- (ρίμια γι' αυτό δηλώσεις πύρινα της «'Εποχής» και φίνα τ' άεροπλάνα φέρουε για... π έ τ α μ α πώς είναι!

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. — 'Εκ Πράγας καταφθάνουνα (τρομακτικά ειδήσεις μεθ' άς και καταπλήσεται κι' 'Ανατολή και Δύσις διότι πλείστοι μαθηταϊ έκ των Τσεχοσλοβάκων των δυο φύλων (ισχυρου και αδυνάτου) γράφουν άβέρτα θούρια επί ταμπλώ κι' άβάκων (ν ά τ ο υ. κι' άπ' τά σχολεία ό Φύρερ άκούει τά... Σ χ ο λ ι α -

ΑΘΗΝΑΙ. — Μ' αυτά δεν ενδιαφέρονται έδω οι (συμπολίται τον Λιονταρή δεν κάνουνε, κοινώς τό παλληκάρι στον οίκον και στον καφενέ καθείς των άσχολείται με την άνάγνωσιν στηλών... «'Υβόνης Περδικάρη» κι' άφίνει και τον Φύρερ σας παιδοκαυγά να στήνη πολλούς λαούς της Δύσεως λυσσώντας κι' ...άφιμώ- (τους, την λαιμητόμον π' έδρασε προχτές στην Παλαιστήνη κι' άς παν όλοι να κόφουε με δαυτηντόν... λαιμό (τους.

ΜΟΥΛ — ΠΟΥΛ

Ο ΑΓΚΩΠ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΜ

Καυγά κάνω

Τι τές να κάνω Ινταή και με καυγάς μου να καθ ντουλιάς και πελεκοϋντι Ιατί με κλέβανε αυτοί που μάς κουφάνανε αυτί για «Μοναξιά» τραβούντι.

Ντέν έχεις μπέ αντιληφτεί ότι ντουλιά τους είν' αυτή να κλέβουν πρώμα άτόφιο. Κι' άφου παιντία είναι μωρά ντέν τά κλειδώνουν μιά φορά σε άσυλο... 'Αβερώφειο.

*Η τέλεις σ' «'Αθηναϊκά» να κοπανάω τακτικά Ιμπιστολές μπουρίνι κι' 'Αγκώπη έξυπνο παιντι μετά να ίνη κουμουντι σαν Νίκος Γιοκαρίνη.

Ο ΑΓΚΩΠ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΑΤΥΡΑ

Προτιμότερο

*Ο πόλεμος τελείωσε κι' άπλή και γαλονάτοι στα σπία τους γυρίζουε από χαρά γεμάτοι. Κάποιος φαντάρος μοναχά που τον πνίγει ό πόνος σε μιάν άκροϋλα κάθεται

και ψιθυρίζει πνους. — Γιατί να μη συνεχίζαν της μάχης τά πυρά παρὰ με στέλλουν σπίτι μου κοντά στην... πεθερά !

ΘΙΣ — ΒΙΟΣ

Λόγια μεγάλων άνδρων

— *Ο «Χρόνος» όπό την διεϋθυνσιν μου θα άποβή ή «'Ακρόπολις» του 'Ελλη- νικού μέλλοντος.

ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ

— *Ηταν καιρός πιά να κλειση τό «Περσέ», γιατί τά οικονομικά του γίναν άνοι- κόνομη τ α.

ΠΑΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

— Πρέπει να επέμβη ή... «'Αδεια» διά να εξακρι- βωθον οι λογοι που τά κα- θίστατα του θεάτρου μου μέ- νουν κάθε βράδυ... άδεια!

Α. ΜΑΚΕΔΟΣ

— *Ενομένοι και στον θά- νατον.

('Απόσπασμα από μέ- αν από τάς έρωτικές επιστολάς της Λουί- ζας προς τον Σπυρό-

πουλον).

Μετά τό άτύχημα της Πα- ζέλι πόνω στη κρυστά λ- λινη πίστα του θεάτρου μου, άπεκρυστα λ- λώθη εις όλους ή γνήμη ότι ατία του κακού ήτο ό Σπυρόπουλος.

Φ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

— Οι Πατρινοί περι- έβαλον τον θιασόν μου στην πόλι των με πατρικήν στοργήν.

Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

— 'Αδισφορώ διά την ά- ποτυχίαν του «Βατράχου» μου. Μου άρκεί πώς όλοι παρεδέχθησαν ότι ήτο επιθε- ώρησις... ό ν ε ι ρ ο ν ι

Α. ΒΩΤΗΣ

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

Έκδίκησις

Δέν πω ρε Γιαγκο να πηγής Πούγγιες πιά κι' αϊμοσταγής και μου πετάς λογιής λογιής κουβέντες από σπόντα Δέν πω ρε πλάσμα άσταθές να βολευτής μ' όποια κι' αν θές από τις στέκες τις όρθες έτων περίπου... όγδόντα!

Δε μου νουστάρεις ρε νταή πο' υγες και θάχης έσαι τό νταχλίκι για... φαί. Δε σοϋχω την άνάγκη οϋτε θα σκέφτομαι πικρά τά όνειρά μου τά νεκρά γιατί για μένα κάνουν... κρὰ τρακόσοι τόσοι... πάγκοι!

Μονο σου λέω ρε θεριό να μη με λένε πιά Μαριώ αν δεν πατήσω σαν... κοριό τό Μερσάκι δεινα. κι' αν σε τσοκάρω καθ' όδον ρε των Βουρβώνων Λουί Δόν θα τρέξω αίμα ως σχεδόν και ό... Γιαγκ Τσε στην Κίνα!

Η ΜΑΡΙΩ

(Διά την άντιγραφην Μ. Π.)

Τά βάρη και ή σκιά

— 'Αγαπήστε με δεσποίνις και θα σας είμαι σκιάς, ύπηρέτης σας, ή σκιά σας... 'Ελάτε να μοιράσουμε τά βάρη της ζωής !... — Σύμφωνοι. Τότε πάρτε στο χέρι σας την καπελλιέ- ρα κι' άκολ' υθήστε με σαν σκιά... — Ι !...

